

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/281/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217208136
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1217208136.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová, v spore žalobkyne: B. E., F. 4, L., zastúpená: JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., Žilinská 14, 811 05 Bratislava proti žalovanej: P. P., X. XX, L., zastúpená: IN FORO - AYRUMYAN advokátska kancelária s.r.o., Uhrova 4, 831 01 Bratislava, o 5.400 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 10C 25/2017-181 zo dňa 10.05.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 10C 25/2017-181 zo dňa 10.05.2018 **p o t v r d z u j e.**

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 10C 25/2017-181 zo dňa 10.05.2018 zamietol žalobu o zaplatenie 5.400 € s príslušenstvom a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 5.400 € s príslušenstvom za nezaplatené nájomné za nájom bytu, na základe zmluvy o nájme zo dňa 14.02.2015. Na základe tejto zmluvy žalobkyňa poskytla žalovanej byt do nájmu za dohodnutých zmluvných podmienok a tvrdila, že žalovaná si od začiatku nájmu, ktorý bol podľa zmluvy uzavretý na dobu od 15.02.2015 do 14.01.2017, neplnila svoje povinnosti riadne, neuhrádzala určené nájomné a preto jej žalobkyňa nájom vypovedala s tým, že nájomný vzťah zanikol dňa 12.08.2016. Podľa zmluvy mala žalovaná platiť pravidelne mesačne nájomné v sume 500 € k 20. dňu v mesiaci vopred a aj sumu 25 € za elektrickú energiu. Žalobkyňa tvrdila, že napriek podmienkam dohodnutých v zmluve, žalovaná platila nájomné nepravidelne a viackrát ho síce uhradila, avšak nie v plnej výške. Z výpisu z účtu žalobkyne vyplýva, že žalovaná uhradila platby nájomného a to dňa 27.07.2015 sumu 500 €, dňa 23.10.2015 sumu 450 €, dňa 07.03.2016 sumu 150 €, dňa 22.03.2016 sumu 500 €, dňa 21.04.2016 sumu 500 €, dňa 23.05.2016 sumu 500 € a dňa 20.06.2016 sumu 490 €. Celkom sumu 3.090 €. Na základe uvedeného žalovaná mala dlh v sume 5.400 €. Spolu s touto sumou si žalobkyňa uplatnila aj úrok z omeškania z jednotlivých súm dlžného nájomného.

3. Okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz, proti ktorému žalovaná podala odpor a tvrdila, že nárok neuznáva, pretože si svoje povinnosti zo zmluvy riadne plnila a nemá žiaden záväzok voči žalobkyni. Tvrdila, že časť nájomného bola uhradená na účet žalobkyne, ale ostatné platby boli uhradené priamo do jej rúk, čo preukazovala výsluchom svedkov K. K. a H. P.. K tomu uviedla, že spočiatku nájomný vzťah prebiehal bez problémovo a platby uhrádzala priamo do rúk žalobkyne. Neskôr došlo k zhoršeniu ich

vzájomných vzťahov a preto začala nájomné uhrádzať priamo na bankový účet žalobkyne. Skutočnosť, že uhrádzala nájomné priamo do rúk žalobkyne vyplýva aj z ich vzájomnej komunikácie sms správami, napríklad zo správy zo dňa 25.01.2016 vyplýva, že sa dohadovali na osobnom prevzatí nájomného. Žalobkyňa toto tvrdenie, že boli platby uhrádzané v hotovosti do jej rúk poprela s tým, že označená sms správa je len výsledkom niekoľkých dohovorov o tom, že jej žalovaná prinesie nájomné, ktoré jej dlhovala za rok 2015. Ak by bolo jej tvrdenie pravdivé, obdobné sms správy by zrejme existovali z každého jednotlivého mesiaca doby nájmu. Výsluch navrhovaných svedkov považuje žalobkyňa za neobjektívny a zaujatý, keďže ide o sestru a druhu žalovanej. Aj matka žalovanej jej poslala dňa 26.07.2016 sms správu, v ktorej ju žiadala, aby dala žalovanej pokoj a že keď bude mať peniaze tak jej zaplatí. Uviedla, že žalovaná často menila nájom a dôvodom boli zlé vzťahy s vlastníkami bytu a dokonca sa jej smiala do tváre pri odovzdávaní bytu a sotila ju a utiekla.

4. Žalovaná namietla toto tvrdenie žalobkyne ako účelové a pravdu skresľujúce. Podľa jej názoru dosvedčiť uhrádzanie platieb nájomného v hotovosti priamo do rúk žalobkyne môžu najmä jej sestra a jej druh, keďže títo sa v danom čase nachádzali v byte. S vlastníkami ostatných prenajímaných bytov mala dobré, až nadštandardné vzťahy a tiež jej umožnili zriadiť si trvalý pobyt v prenajatých bytoch. Nájom menila z dôvodu výhodnejšieho nájomného a tiež vzhľadom na výhodnejšiu polohu bytu, nižšie nájomné, prípadne lepšiu vybavenosť bytu. Pri prevzatí výpovede z nájmu dňa 21.07.2016 žalobkyňa od nej požadovala aby nechala v byte chladničku a sedáciu súpravu ako náhradu za splatné nájomné v tomto mesiaci a nedožadovala sa úhrady iného nájomného než za ten daný mesiac.

5. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Mal preukázané, že medzi stranami bola uzavretá Zmluva o nájme dňa 14.02.2015, predmetom ktorej bol nájom dvojizbového bytu na F. ulici č. X v L.. Nájom bol dohodnutý na dobu určitú od 15.02.2015 do 14.01.2017. Za dobu od 15.02.2015 do 28.02.2015 bolo dohodnuté nájomné v sume 250 € a od 01.03.2015 mesačné nájomné 500 € vždy k 20. dňu v mesiaci vopred na účet alebo do rúk prenajímateľa podľa článku 5 bod 5.1 Zmluvy o nájme. V nájomnom neboli zahrnuté platby za elektrickú energiu, ktorá sa mala uhrádzať vždy po obdržaní šekovej poukážky vo výške 25 € mesačne podľa článku 5 bod 5.2 Zmluvy o nájme. Dňa 29.07.2016 bola žalovanej doručená zo strany žalobkyne výpoveď z nájmu bytu. Z výpisov z účtu predložených zo strany žalobkyne boli zistené platby nájomného v súlade s tvrdením žalobkyne v podanej žalobe. V sms správe zo dňa 25.01.2016 žalobkyňa vyzvala žalovanú aby jej priniesla nájomné a žalovaná následne uviedla, že bola za ňou už v sobotu a žalobkyňa jej odpovedala, že neboli doma, prišli až včera večer. V sms správe zo dňa 05.03.2016 o 12:43 hod. žiadala žalobkyňa žalovanú, aby jej poslala zbytok 150 €. Vyzvala ju aby jej platila nájom do 20. dňa v mesiaci ako bolo dohodnuté na začiatku. Večer o 19:43 hod. sa pýtala, či jej už tie peniaze poslala. V sms správe zo dňa 27.05.2016 oznámila žalobkyňa žalovanej, že jej došlo vyúčtovanie za byt a je preplatok 10 € a tak budúci mesiac ma poslať len 490 €. V sms správe zo dňa 23.06.2016 žalovaná oznámila žalobkyňi, že ju urážajú jej výkričníky, nájom platí načas plus mínus nejaké dni. Nevie za čo má platiť úroky ak jej tak veľmi ide o 20 €, tak jej ich zaplatí ale chce vedieť za čo. Peniaze jej nosila načas aj spolu s preddavkami. V prípade, že nemala načas peniaze, tak to povedala žalobkyňi a ospravedlnila sa. V ďalšej sms správe žalobkyňa písala sestre žalovanej, že žalovaná má dlh 500 € a nedoplatok za elektrinu 70 € a uviedla, že za november jej zaplatila až 01.03. zrejme nasledujúceho roka. V sms správe zo dňa 20.07.2016 žalobkyňa partnerovi žalovanej napísala, že ju napadla možnosť ako vyriešiť situáciu a to, že by v byte nechali sedačku a chladničku a nemuseli by zaplatiť nájomné za tento mesiac. Žalobkyňa sa na pojednávaní na otázku súdu, z akého dôvodu nikdy písomne neurgovala žalovanú na zaplatenie vysokého dlhu na nájomnom, pričom ju ale urgovala pri omeškaní s mesačnou platbou, žalobkyňa uviedla, že je to jej chyba ale hovorila jej o tom, keď sa stretli na chodbe alebo v obchode. Žalovaná sa vyjadrila, že žalobkyňi takú sumu ktorá si uplatňuje nikdy nedlhovala a ani od nej takúto sumu nikdy nežiadala a žalobkyňa jej sestre Zuzane povedala, že jej dlhuje 500 € a za elektrinu 70 €. Je chyba, že si nenechala od žalobkyne platenie nájomného popísať keď jej platila nájomné do rúk. Okrem toho všetky platby nájomného riadne uhradila a uhradila aj platby na elektrinu. Poukázala na to, že v žiadnej sms správe sa nenachádza suma, ktorú si uplatňuje podanou žalobou a významné je to, že v máji 2016 pri vyúčtovaní bol preplatok 10 € a preto ju žalobkyňa vyzvala na úhradu nájomného len v sume 490 €. V sms správe zo dňa 05.03.2016 ju žalobkyňa vyzvala na zaplatenie doplatku nájomného v sume 150 € a upozornila ju na dodržiavanie jeho splatnosti a rovnako aj v ďalších správach a v žiadnej správe sa upozornenie na dlh na nájomnom v uplatnenej sume v tomto konaní nenachádza. Platby nájomného v hotovosti k rukám žalobkyne potvrdila sestra žalovanej H. ako svedkyňa a tvrdila, že takto bolo uhrádzané nájomné až dovtedy kým sa so žalobkyňou nerozhádali. Ona sama odporučila žalovanej zasielať nájomné na účet žalobkyne. Asi v

troch prípadoch zanesla nájomné žalobkyni keď išla ku nej na návštevu. Bola svedkom platieb aj v byte žalovanej. Obe bývali v tom istom dome a žalobkyňa mala byť na 7. poschodí. Aj partner žalovanej K. K. ako svedok potvrdil platenie nájomného v hotovosti do rúk žalobkyni. Uviedol, že s platením nájomného problém nebol, obaja so žalovanou sú zamestnaní, ale niekedy s platbami meškali a to bolo vtedy, keď mali väčšie výdavky. Upomienky sms správami posielala žalobkyňa jeho partnerke a jemu poslala sms správu len raz a to keď požadovala nájomné za mesiac júl 2016 a navrhla ako náhradu aby v byte nechali chladničku a sedáciu súpravu. Nájomné za júl bolo zaplatené, pretože nájom sa pláčil mesiac vopred. Žalobkyňa poprela uhrádzanie v hotovosti do jej rúk a to, že žalovanú písomne nevyzvala na zaplatenie dlhu vo výške žalovanej pohľadávky jej nemôže byť na ujmu, pretože takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu ani zo zmluvy. Ide iba o jej menšiu neopatrnosť než je údajné uhrádzanie nájomného v hotovosti bez potvrdenia o prevzatí platby. V tomto konaní je na žalovanej, aby preukázala platenie úhrad v hotovosti, pretože z tohto jej tvrdenia si vyvodzuje pre seba priaznivejšie procesné postavenie. Potvrdila, že žalovaná v roku 2015 uhradila na jej účet len dve platby a to v júli a v októbri a v roku 2016 začala platiť nájomné až od marca, kedy k jej príjmu zo zamestnania pribudol aj príjem jej druha. Nie je tiež zrejmé, prečo chcela žalovaná z bytu utiecť, keď mohli nájom ukončiť korektne a odmietla prevziať aj výpoveď z nájmu. Žalobkyňa sama uviedla, že nemala so žalovanou zlé vzťahy, ale tie sa zhoršili až po incidente v júli 2016 a nesúhlasila s tvrdením svedkyne sestry žalovanej, že nájomné jej priniesla ona asi trikrát. Žalovaná namietala určitosť a zrozumiteľnosť petitu žaloby v časti príslušenstva, ktorému vôbec nerozumie a nemôže sa ani k tomu vyjadriť. Zdôraznila, že v žiadnej sms správe žalobkyňa počas viac ako 18 mesiacov trvajúceho nájomného vzťahu neuviedla sumu 5.400 € a v žiadnej sms správe ju nevyzvala na úhradu sumy inej než bola výška mesačného nájmu za daný mesiac a dokonca pokiaľ vznikol na vyúčtovaní preplatok, žalobkyňa ho započítala na úhradu splatného mesačného nájmu a následne požadovala úhradu takto zníženej mesačnej splátky. Žalobkyňa spresnila príslušenstvo pohľadávky tak, že neskôr zaplatené nájomné sa postupne započítavalo na úhradu dlžných čiastok. Za celú dobu nájmu mala žalovaná uhradiť 8.750 € a z toho treba odrátať sumu 250 € ako úhradu za prvý mesiac od 15. dňa v mesiaci a sumu 10 € a ďalej zaplatenú sumu 3.090 € a rozdiel tvorí suma 5.400 €, ktorú si v tomto konaní uplatňuje. Žalobkyňa záverom tvrdila, že svoj nárok náležitým spôsobom preukázala, ale žalovaná svoje tvrdenia o úhradách nájomného nijako nepreukázala a nikdy nevykonala iné platby než tie, ktoré realizovala priamo na účet žalobkyni, preto v spore neuniesla dôkazné bremeno. Výpovede svedkov nemožno považovať za objektívne, sú zaujaté v prospech žalovanej. Žalovaná začala s pravidelnými úhradami až od marca 2016, kedy k jej príjmu pribudol príjem jej druha a dovtedy nebolo objektívne možné aby uhrádzala dohodnutý nájom a zároveň znášala ostatné životné náklady jej a osôb z ktorými žila v spoločnej domácnosti. K zhoršeniu vzťahov došlo až v júli 2016, kedy jej žalovaná oznámila, že jej nič nezaplatí a až od tohto momentu začala s opatrnosťou riešiť dlh na nájomnom písomne, pretože dovtedy nebol dôvod. O existencii dlhu svedčí aj spôsob, akým žalovaná opustila byt, pretože ak by nemala na nájomnom nedoplatok k ukončeniu nájmu by došlo korektným spôsobom. O dlhu na nájomnom vedela aj druhá sestra žalovanej, B. a tiež matka žalovanej.

6. Žalovaná záverom uviedla, že podľa zmluvy úhrady nájomného mohli byť hotovostne alebo bezhotovostne a žalobkyňa nečestným, až podvodným spôsobom vymáha úhradu už zaplateného nájomného, čo potvrdzujú predložené sms správy. Každá z sms správ preukazuje, že v žiadnom štádiu nájomného vzťahu neexistoval žiaden dlh. Ak by žalobkyňa evidovala voči nej akýkoľvek niekoľkotisícový dlh, vyvíjala by iniciatívu na jeho úhradu ale takú snahu žalobkyňa nepreukázala. Navyše započítala preplatok z vyúčtovania v sume 10 € na nasledujúce nájomné, ktoré žiadala uhradiť v sume 490 € a preto žalovaná v súlade so zásadou spravodlivosti žiadala žalobu zamietnuť.

7. Okresný súd právne vec posúdil podľa § 1, § 2, § 3 zákona č. 98/2014 Z. z. o krátkodobom nájme bytu a tiež podľa článku 5. Zmluvy o nájme zo dňa 14.02.2015 a po zistení, že žalobkyňa svoj nárok nepreukázala a nepredložila dôkazy k svojmu tvrdeniu v súlade s ustanovením § 187 Civilného sporového poriadku žalobu zamietol. V odôvodnení okresný súd poukázal na to, že žalobkyňa nikdy žalovanú neupozornila na existenciu niekoľkotisícového dlhu, či dlhu aspoň v stovkách eur, presahujúcu výšku bežného mesačného nájomného. Žalobkyňa uviedla, že na to žalovanú upozorňovala, keď sa stretli na chodbe alebo v obchode, toto však zostalo len v rovine jej tvrdení. Ďalej žalobkyňa tvrdila, že dlh na nájomnom začala riešiť až po tom, ako v januári 2016 uzavrela manželstvo a zostala tehotná, a teda odchodom na materskú dovolenku by sa jej príjem, ktorý v zamestnaní dosahovala, znížil. Je však nanajvýš nepravdepodobné, aby žalobkyňa ponechala žalovanú spolu s jej deťmi a partnerom bývať v byte viac ako jeden rok len s dvomi platbami nájomného realizovanými podľa výpisu z jej účtu

27.07.2015 (po 5 mesiacoch nájmu) a 23.10.2015 (po 8 mesiacoch nájmu a tolerovala jej zaplatenie ďalšieho (v poradí tretieho nájomného) až v mesiaci marec 2016 a to všetko bez toho, aby ju upozornila, že má obrovský dlh na nájomnom, alebo aby jej pohrozila výpoveďou z nájmu, či odstúpením od zmluvy. Medzi žalobkyňou a žalovanou prebiehala sms komunikácia, z ktorej súd zistil, že žalobkyňa žalovanú predbežne upozorňovala len na omeškanie s bežným mesačným nájomným (viď sms správa č. 1, č. 2 a č. 4), dokonca v sms správe č. 3 z mája 2016 jej oznámila preplatok z vyúčtovania v sume 10 € a požiadala ju, aby jej zaplatila len 490 €. Je úplne nezmyselné a proti akejkoľvek rozumnej logike, aby žalobkyňa, ktorá v máji 2016 evidovala už niekoľkotisícový dlh, odpočítala žalovanej preplatok namiesto toho, aby si ho na tento dlh započítala a si ho ponechala. Pochybnosť súdu o existencii dlhu vyplýva aj z sms správy č. 7 z júla 2016 adresovanej zo strany žalobkyne partnerovi a svedkovi žalovanej. V nej žalobkyňa uvádza, že situáciu s nájmom za júl 2016 by mohli vyriešiť tak, že by žalovaná v byte ponechala chladničku a sedáciu súpravu. V sms správe č. 6 oznamuje zase žalobkyňa sestre žalovanej, že žalovaná je jej dlžná 500 € + 70 € za elektrinu. I keď táto sms nie je datovaná, z jej kontextu možno usúdiť, že bola odoslaná v mesiaci júl 2016, keď sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaná sa z jej bytu rozhodla odsťahovať. Z rovnakého obdobia je aj sms správa č. 5, v ktorej sestra žalovanej Zuzana oznamuje žalobkyňi, že má vedomosť v tom, že keď sa má jej sestra sťahovať, tak neplatí nájom. Z tejto sms však nevyplýva tvrdenie žalobkyne, že sestra žalovanej potvrdila, že žalovaná nikde neplatí nájomné, ale len to, že neplatí nájomom, keď sa má sťahovať. Túto sms bez dátumu predložila žalobkyňa. Žalobkyňa rovnako predložila sms č.8 prijatú od matky žalovanej. Ani z tejto sms nevyplýva, že žalovaná dlhuje žalobkyňi nájomné v niekoľkotisícovej výške. Keďže predmetná sms je z júla 2016, a v tom čase žalovaná nezaplatila v júli nájomné na ďalší mesiac, možno dôvodne predpokladať, že predmet sms sa týka tohto dlhu. Ako však uviedol partner žalovanej vypočutý v konaní ako svedok, nájomné sa platilo mesačne vopred, teda nájom za mesiac júl 2016 bol zaplatený ešte v júni 2016, žalovaná teda požadovala nájomné za budúci mesiac august 2016, keď už žalovaná v byte nemala bývať a navyše nájom v tomto mesiaci skončil na základe výpovede dňa 12.08.2016. Okrem vyššie uvedených sms správ, ktorých obsah potvrdzoval skôr tvrdenie žalovanej o priebežnom platení nájomného, než tvrdenia žalobkyne o jeho neplatení, súd vykonal dokazovanie aj výsluchom navrhnutých svedkov. Sestra i partner žalovanej potvrdili, že žalovaná realizovala platby nájomného priamo do rúk žalobkyne až do zhoršenia vzťahov medzi žalobkyňou a sestrou žalovanej, ktoré nastalo vo februári 2016. I keď je pravdou, že v tomto prípade išlo o osoby blízke žalovanej, ich výpoveď sa súdu v kontexte s vyhodnotením obsahu sms správ javila ako pravdivá. Navyše manžel žalobkyne, rovnako blízka osoba, uviedol len to, že nebol svedkom prijatia platieb nájomného zo strany žalovanej či jej sestry, pretože pri ich návšteve odišiel, aby sa mohli porozprávať. Nemal ani vedomosť o výške dlhu, keďže, ako uviedol, bolo to v kompetencii jeho manželky a on to neriešil. Súd vyhodnotil všetky vykonané dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a ako už bolo vyššie uvedené, obsah sms správ ako aj výsluch predvolaných svedkov a (ne)konanie žalobkyne vo veci skoršieho vymáhania údajného dlhu, nepotvrdil verziu žalobkyne o nezaplatení nájomného žalovanou vo výške žalovanej pohľadávky. Keďže nájomné bolo možné v zmysle zmluvy o nájme platiť nielen na účet žalobkyne ale aj priamo do jej rúk, súd dospel k záveru, že žalovaná realizovala tieto platby oboma možnými spôsobmi.

8. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovaná mala v konaní úspech, preto jej súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

9. Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorá nesúhlasila s rozhodnutím súdu a namietala odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. V odvolaní žalobkyňa poukázala na to, že žalovaná poprela, že by mala dlh na nájomnom, pričom tvrdila, že ostatné nájomné okrem uhradeného vkladom na účet uhradila v hotovosti. Toto tvrdenie žalovanej sa nezakladá na pravde a žalovaná ho ani nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom. Napriek tomu súd na náklade vykonaného dokazovania skonštatoval, že mal vážne pochybnosti o skutkovom tvrdení žalobkyne o existencii dlhu žalovanej a preto žalobu zamietol. Súd tak žalobu zamietol, napriek tomu, že žalovaná procesne relevantným spôsobom, spoľahlivo a vierohodne nepreukázala svoje skutkové tvrdenie o neexistencii dlhu z dôvodu údajných hotovostných platieb nájomného. Súd tak nevychádzal z dôkazne preukázaných skutočností, ale len zo skutkových tvrdení žalovanej, ktoré žalobkyňa kvalifikovaným spôsobom poprela. Ako žalobkyňu ju nezaťažuje dôkazné bremeno, ohľadom preukázania neexistencie údajných hotovostných platieb, pretože sa vychádza zo všeobecného záveru, že neexistenciu určitej skutočnosti nemožno preukázať, resp. netreba preukázať. Navyše žalovaná z tvrdenia o údajných

hotovostných úhradách nájomného vyvodzuje pre seba priaznivejšie procesné postavenie a preto ohľadom preukázania týchto tvrdení znáša dôkazné bremeno ona. Je teda absolútne nepochybné, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania hotovostných platieb nájomného zaťažuje žalovanú, ktorá však v konaní nepredložila a ani neoznačila relevantné dôkazy, ktoré by ňou tvrdené úhrady v hotovosti spoľahlivo preukazovali. Údajné hotovostné úhrady nevyplyvali ani z sms, ktoré žalovaná vytrhla z kontextu a ktoré predložila ako dôkazy. Tieto sms v žiadnom prípade nie sú dôkazom o tom, že dlh žalovanej neexistuje. Môže ísť maximálne len o dôkazy, o tom, že žalovanú vyzývala na úhradu vždy len aktuálneho nájomného. Uvedené v konaní nepoprela, avšak tvrdila, že žalovanú na jej celkový dlh upozorňovala osobne, keďže v rozhodujúcom čase bývali v tom istom bytovom dome. Súd prvej inštancie pritom v bode 49 napadnutého rozsudku uviedol, že toto zostalo len v rovine tvrdenia. Súd opomenul, že toto tvrdenie žalovaná procesne relevantným spôsobom nepoprela, a preto sa toto tvrdenie má považovať za nesporné. (Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p. platí, že: „Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.“) Navyše fakt, že počas doby nájmu som žalovanú písomne nevyzývala na úhradu celého neuhradeného nájomného mi nemôže byť na škodu. Povinnosť vyzvať dlžníka na úhradu celého neuhradeného nájomného ešte počas doby trvania nájmu nevplyva zo žiadneho právneho predpisu. V rámci konania si uvedomila, že ak by takúto výzvu realizovala, dalo by sa to použiť ako dôkazný prostriedok. Pokiaľ ide o výpovede svedkov (H. sestry žalovanej a RC. - druhá žalovanej) na pojednávaní dňa 30.01.2018, ktoré súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy, tieto osoby nemožno považovať za objektívnych a nezáujatých svedkov, nakoľko ide o blízke osoby žalovanej. Prítom skutočnosť, že ide o blízke osoby žalovanej potvrdil aj samotný súd prvej inštancie (bod 52 napadnutého rozsudku), avšak ich výpovede vyhodnotil tak, že sa mu v kontexte sms javia ako pravdivé. Súd pritom vôbec nezohľadňoval výrazne negatívny postoj svedkyne Márie P. voči jej osobe, hoci tento bol z jej vystupovania na pojednávaniach zrejмый. Každopádne aj pri zohľadnení výpovedí uvedených svedkov, títo svedkovia neuviedli žiadne konkrétne skutočnosti a nesvedčili o žiadnych konkrétnych platiach. Z ich výpovedí nevyplynuli také skutkové okolnosti, z ktorých by bolo zrejмый, kedy malo dôjsť k údajným hotovostným úhradám nájomného, v akej výške mali byť tieto údajné úhrady vykonané a pod. Tieto skutočnosti sú pritom v konaní rozhodujúce, a to najmä vtedy, ak sama žalovaná (a tiež svedok K. K.) pripúšťa omeškanie, hoci dlh ako taký popiera.

10. Žalobkyňa v podanom odvolaní tvrdila, že vklady na účet boli v skutočnosti jedinými platihami nájomného, ktoré žalovaná vykonala. Z bankového výpisu z VÚB, a.s., ktorý predložila sama žalovaná (kde majiteľom účtu je X. K.), je zrejмый, že žalovaná začala pravidelne uhrádzať nájomné až od mesiaca marec 2016, kedy k príjmu žalovanej pribudol aj príjem jej druhá. Dovtedy boli vykonané len dve úhrady, a to v mesiacoch júl a október 2015. Súd v skutočnosti dôkazy nehodnotil tak, ako mu to ukladajú procesné predpisy (najmä ustanovenie § 191 CSP). Čo sa týka žalovanou spomínaného zhoršenia vzťahov, ku skutočnému zhoršeniu vzťahov došlo až dňa 20.07.2016, po telefonáte, kedy jej žalovaná povedala, že nič nezaplatí. Až od tohto momentu z dôvodu opatrnosti začala dlh na nájomnom riešiť písomne. Dovtedy na to nemala dôvod.

11. Žalobkyňa k svojim odvolacím námietkam uviedla, že za tzv. inú vadu možno považovať najmä nevyčerpanie petitu žaloby a nevysporiadanie sa s jej podstatnou argumentáciou zhrnutou predovšetkým v záverečnej reči. Z hľadiska nesprávnych skutkových zistení súd dospel na základe vykonaného dokazovania k tomu, že dlh žalovanej neexistuje, hoci žalovaná v konaní procesne relevantným spôsobom nepreukázala splnenie jej záväzku uhradiť nájomné. Napadnutý rozsudok tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže súd prvej inštancie najmä nedodržel procesné predpisy uvedené v CSP a opomenul aplikovať hmotnoprávne ustanovenia o omeškaní (§ 517 a nasl. OZ). Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie okresného súdu a jej žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal jej náhradu trov konania.

12. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla rozsudok potvrdiť. Uviedla, že na preukázanie svojich tvrdení predložila konajúcemu súdu rozsiahlu sms komunikáciu, ktorá je uvedená v bode 15, 16, 17, 18 a 21 rozsudku a taktiež navrhla výsluch svedkov, ktorí jednoznačne potvrdili tvrdenia uvádzané žalovanou a vyvrátili tvrdenia uvádzané žalobkyňou. Žalobkyňa v podanej žalobe a na pojednávaniach neuviedla a nepredložila absolútne žiadne dôkazy, pričom predložila len výpis z bankového účtu, na ktorý žalovaná hradila mesačné splátky nájmu. Čo sa však v konaní pred súdom prvej inštancie ukázalo ako rozhodujúce bolo, že žalobkyňa súdu prvej inštancie žiadnym spôsobom nepreukázala tú skutočnosť, že žalovanú čo i len jedenkrát, prípadne opakovane vyzývala na úhradu zameškaného nájomného vo väčšom rozsahu, ako len za jednotlivé mesačné splátky nájomného, ktoré nikdy neprekročilo výšku dohodnutého mesačného nájmu. Z predložených

sms správ vyplýva jednoznačný záver, že žalobkyňa nikdy žalovanú nevyzývala na úhradu čiastky vo väčšej výške ako bol mesačný nájom. Dokonca pokiaľ vznikol preplatok na ročnom zúčtovaní energií, tak žalobkyňa započítala takýto preplatok na výšku splatného mesačného nájmu a žiadala výlučne úhradu takejto poníženej mesačnej splátky, čo odporuje konaniu keď by bol dlh na splatnom nájomnom vyšší ako výška jednotlivých mesačných platieb nájomného. Uvedené tvrdenie žalovanej jednoznačne potvrdzuje, aj tá skutočnosť, že v čase zaslania sms správy zo dňa 27.05.2016 žalobkyňou o preplatku na ročnom zúčtovaní energií, došlo k zrealizovaniu zápočtu výlučne na splatné nájomné za najskôr splatný mesačný nájom a nie na dlhu, ktorý v tom čase už údajne dosahoval niekoľko tisícovú výšku.

13. Uvedenú skutočnosť správne vyhodnotil aj konajúci súd prvej inštancie a v bode 33 rozsudku uviedol, že „Žalobkyňa počas viac ako 18 mesiacov trvajúceho nájomného vzťahu neuvádza sumu 5.400 eur a v žiadnej ju nevyzvala na úhradu sumy inej, než bola výška mesačného nájomného. Dokonca pokiaľ vznikol na vyúčtovaní preplatok, žalobkyňa ho započítala na úhradu splatného mesačného nájmu a následne požadovala úhradu takto poníženej mesačnej splátky. Je absolútne prirodzené, že ak by žalobkyňa naozaj evidovala voči žalovanej niekoľkotisícový dlh, ktorý je predmetom súdneho konania, tak by žalobkyňa túto skutočnosť žalovanej ihneď oznámila prostredníctvom sms správy, resp. riadnej písomnej výzvy, nakoľko medzi stranami sporu fungovala pravidelná sms komunikácia k úhrade nájomného ako aj dátumu splatnosti. V žiadnej z sms správ žalobkyňa neuvádza sumu 5.400 €, v žiadnej z sms správ žalobkyňa nevyzvala na zaplatenie tejto sumy. Žalovaná navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa v podstate zopakovala svoje tvrdenie v podanej žalobe, v priebehu konania ako aj v odvolacích námietkach proti rozhodnutiu okresného súdu, s ktorým nesúhlasila. Rovnako vo svojom ďalšom vyjadrení žalovaná zopakovala svoje tvrdenie a vyjadrenie v písomných vyjadreniach k odvolaniu žalobkyne. Obidve sporové strany trvali na svojich prednesoch a vyjadreniach.

15. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z nižšie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo, najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania.

16. V danom prípade boli rozhodujúce pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

17. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza nasledovné.

19. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

20. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p., súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

21. Z uvedených ustanovení vyplýva, že povinnosť označiť dôkazy je jednou z náležitostí žaloby. Súd má právo rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, pričom strany sporu sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

22. Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení tejto strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

23. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy a dospel tak k správne záveru, že obsah sms správ ako aj výsluch predvolaných svedkov a (ne)konanie žalobkyne vo veci skoršieho vymáhania údajného dlhu, nepotvrdil verziu žalobkyne o nezaplatení nájomného žalovanou vo výške žalovanej pohľadávky. Keďže nájomné bolo možné v zmysle zmluvy o nájme platiť nielen na účet žalobkyne ale aj priamo do jej rúk, súd dospel k záveru, že žalovaná realizovala tieto platby obomi možnými spôsobmi.

24. Správne okresný súd postupoval, keď žalobu zamietol potom, ako dospel k záveru, že žalobkyňa svoj nárok nepreukázala.

25. Žalobkyňa v podanej žalobe tvrdila, že so žalovanou uzavrela zmluvu o nájme bytu dňa 14.2.2015, na základe ktorej dala do nájmu žalovanej byt s tým, že zmluva o nájme bola uzavretá na dobu určitú od 15.2.2015 do 14.1.2017, s nájomným v sume 500 € mesačne vopred. Toto tvrdenie žalobkyne nebolo v konaní spochybnené zo strany žalovanej. Žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobkyne, že žalovaná si už od začiatku nájomného vzťahu neplnila svoje povinnosti uhrádzať nájomné riadne a včas. Nájomné platila nepravidelne a viackrát ho síce uhradila, avšak nie v plnej výške. Pretože žalovaná uhrádzala nájomné nepravidelne, vypovedala jej žalobkyňa nájom podľa čl. 4 ods. 4.4.2. písm. b/ Zmluvy o nájme zo dňa 14.2.2015. Výpoveď bola žalovanej doručená dňa 29.7.2016 a nájomný vzťah zanikol dňom 12.8.2016. Žalobkyňa tvrdila, že sa pokúšala o mimosúdne riešenie tohto sporu, ale jej snaha bola márna. Žalobkyňa to však žiadnym spôsobom nepreukázala, že keď tvrdila, že žalovaná si neplnila svoje povinnosti uhrádzať riadne nájomné, tak sa pokúšala o mimosúdne riešenie tohto sporu. Dôkaz k tomuto svojmu tvrdeniu súdu nepredložila a to ani písomný a ani prostredníctvom navrhnutých svedkov. V konaní nebolo preukázané, že žalovaná si povinnosť platiť nájomné v žalobou uplatnenej sume nesplnila a rovnako nebola preukázaná výška uplatnenej sumy v dôsledku správania žalovanej. Možno sa stotožniť s tvrdením žalovanej, že počas celej doby trvania nájmu, žalobkyňa nevyzvala žalovanú na zaplatenie sumy 5.400 € a tak nepreukázala svoje tvrdenie, že sa pokúšala o mimosúdne riešenie tohto sporu, ale jej snaha bola márna a preto si nárok uplatnila podanou žalobou. Žalobkyňa výšku dlhu na strane žalovanej nepreukázala, keď aj sama po vyúčtovaní sumu 10 € navrhla odpočítať od nasledujúceho nájomného a za posledný mesačný nájom navrhla aby žalovaná nechala v byte zariadenie. Žalovaná tvrdila, že pri prevzatí výpovede z nájmu dňa 21.07.2016 žalobkyňa od nej požadovala aby nechala v byte chladničku a sedáciu súpravu ako náhradu za splatné nájomné v tomto mesiaci a nedožadovala sa úhrady iného nájomného než za ten daný mesiac. Z tvrdenia a správania žalobkyne nevyplývala existencia nároku v sume 5.400 €, ktorá mala tvoriť dlh na nájomnom v takej vysokej sume.

26. Z predmetnej zmluvy čl. 5 bod 5.1. c/ vyplýva, že nájomné bude splatné mesačne vopred, na účet alebo do rúk prenajímateľa. Sama žalobkyňa navrhla a súhlasila s dvomi spôsobmi platenia nájomného a tak umožnila žalovanej uhrádzať nájomné alebo k jej rukám, alebo na jej účet. Podľa čl. 4 bod 4.4.2. písm. b/ pred uplynutím doby nájmu je možné nájom ukončiť písomnou výpoveďou zo strany prenajímateľa v prípade ak nájomca riadne a včas nezaplatil nájomné a náklady na prevádzku bytu najneskôr do posledného dňa predchádzajúceho mesiaca. Podľa tohto ustanovenia mala žalobkyňa možnosť, keď zistila, že žalovaná ako nájomca riadne a včas neplatí nájomné, ihneď, resp. neodkladne ukončiť nájom písomnou výpoveďou. Žalobkyňa tak neurobila a tak až po niekoľkých mesiacoch nepreukázala porušenie zmluvy o nájme zo strany žalovanej neplatením nájomného a vzniku dlhu v sume 5.400 €. Žalobkyňa sama vo svojom vyjadrení tvrdila, že ku skutočnému zhoršeniu vzťahov došlo až dňa 20.07.2016, po telefonáte, kedy jej žalovaná povedala, že nič nezaplatí. Až od tohto momentu z dôvodu opatrnosti začala dlh na nájomnom riešiť písomne. Dovtedy na to nemala dôvod. Výpoveď bola

žalovanej doručená dňa 29.7.2016 a nájomný vzťah zanikol dňom 12.8.2016. Porušenie zmluvy o nájme zo strany žalovanej v predchádzajúcom období a s tým súvisiaci vznik dlhu v sume 5.400 € žalobkyňa nepreukázala.

27. Odvolací súd sa s takýmto záverom súdu prvej inštancie stotožňuje, keď súd vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec posúdil správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V rozsudku dal súd jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobu zamietol. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 185 ods. 1 a § 191 ods. 1 CSP, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Preto nebola opodstatnená odvolacia námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj námietka, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Odvolací súd uvádza, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003); porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 175/2013.

29. Odvolací súd k žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo, ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

30. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení Civilného sporového poriadku, alebo, že na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

31. Odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré

aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

32. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom okresného súdu.

33. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).